

Sviatok sv. Matúša, apoštola (21. septembra)

Rozjímanie na sviatok sv.
Matúša, apoštola. Navrhované
témy sú: Matúšovo stretnutie s
Ježišom; láska, ktorá nás
sprevádza v ťažkostiach;
spoznanie seba samého ako
hriešnika.

21.09.2024

„JEŽIŠ videl mýtnika, a pretože ho
miloval, vyvolil si ho”^[1]. Tieto slová
svätého Bedy zhrňajú podstatné črty

každého povolania. V každom povolaní iniciatíva vždy vychádza od Boha, ktorý na nás myslí od večnosti a sprevádza nás v každom našom kroku. V Matúšovom prípade je to Ježiš, ktorý prechádza okolo miesta, kde vyberal dane. A keď ho uvidí, rozhodne sa ho bez ďalších slov zavolať. Je to tajomstvo povolania. Matúš si mohol klásť otázky typu: prečo práve ja, prečo práve teraz, mám na to kvality, kam ma toto rozhodnutie dovedie? Bol vyberačom daní, v spoločnosti považovaný za verejného hriešnika. Jeho príbeh však ukazuje, že žiadna z týchto otázok nie je rozhodujúca. To, čo je v Matúšovom prípade a v prípade každého povolania skutočne dôležité, je, že došlo k osobnému stretnutiu s Kristom a že je to On, kto nás pozýva k spolupráci na svojom pláne spásy.

Ježiš adresuje Matúšovi slovo: „Nasleduj ma“. Nie je to len pozvanie sprevádzať ho. Znamená to tiež:

„Napodobňuj ma“. Povedal mu:
„Nasleduj ma nie svojimi krokmi, ale
tým, ako konáš. Lebo kto hovorí, že
zostáva v Kristovi, musí žiť tak, ako
žil on“^[2]. A tak Matúšov život našiel
svoju plnosť. Celú svoju existenciu
videl novými očami, svetlom, ktoré
bolo zároveň teplom a impulzom k
veľkorysej odpovedi: „Ak sa ma
spýtate, ako človek pociťuje Božie
volanie, ako si ho uvedomuje,“
povedal svätý Josemaría, „poviem
vám, že je to nové videnie života. Je
to, akoby sa v nás zapálilo svetlo; je
to tajomný impulz, ktorý človeka
pobáda venovať svoje
najušľachtilejšie sily činnosti, ktorá s
praxou nadobúda podobu povolania.
Túto životnú silu, ktorá má v sebe
čosi ako ohromujúca lavína, iní
nazývajú povolaním“^[3].

MATÚŠ okamžite reaguje na volanie. V evanjeliu sa jednoducho hovorí, že „vstal a išiel za ním“ (Mt 9, 9).

Podrobnosti sú stručné. Nevieme, či už predtým počul Majstra, alebo sa s ním rozprával v Kafarnaume, kde žil a pracoval. To, čo text svojou stručnosťou zdôrazňuje, je pripravenosť, s akou nasleduje Pána, keď dostane pozvanie podeliť sa o svoj život. Niečo veľmi podobné nachádzame aj v prípade iných apoštolov, ako sú Ondrej a Peter, Filip a Natanael alebo Jakub a Ján (porov. Jn 1, 40-50; Mt 4, 18-22).

Čo pohlo týchto jednoduchých rybárov a mýtnika Matúša, aby bez meškania nasledovali Krista? Nie je vôbec ľahké dať na to odpoveď. Vieme len málo o tom, kto boli, ako rozmýšľali, aké boli ich nádeje a očakávania. V evanjeliách však vnímame, že Ježiš vstúpil do ich srdc. Dal im živo zakúsiť lásku, ktorú priniesol na zem. A tento objav ich

naplnil neodolateľnou radosťou.

„Každé pravé povolanie sa začína stretnutím s Ježišom, ktorý nám dáva novú radosť a novú nádej; a vedie nás, aj cez skúšky a ťažkosti, k stále plnšiemu stretnutiu“^[4].

Matúš nechal svoje srdce dobyť Ježišom. Zakúsil, že byť s ním prináša šťastie, ktoré svet nemôže dať. Je možné, že po niekoľkých týždňoch pobytu s Ježišom pred ním nebolo skryté, že nastanú ťažkosti, pretože nie každý prijal Majstra s rovnakou otvorenosťou srdca. Možno bude vnímať aj svoje vlastné limity a trápenia v kontraste s poslaním, ktoré Ježiš vykonával. Matúš však uprednostnil nádej a odmietol pesimizmus; veril, že svoju lásku k Ježišovi dokáže ochrániť, možno ju očistiť a mnohokrát obnoviť.

„Zamilovaní do Ježiša. Samozrejme, v živote sú skúšky, sú chvíle, keď treba ísť vpred napriek chladu a protivetru, napriek tolkej horkosti.

Ale kresťania poznajú cestu, ktorá vedie k tomu posvätnému ohňu, ktorý ich raz a navždy zapálil (...) Pestujme zdravé utópie: Boh chce, aby sme dokázali snívať ako on a s ním, zatiaľ čo my kráčame s pohľadom upretým na realitu“^[5].

PO STRETNUTÍ na mýtnici sa Matúš rozhodol zorganizovať večierok vo svojom dome. Chcel osláviť nový život, ktorý sa chystal začať, a pozvať na stretnutie s Ježišom aj svojich priateľov. Mnohí z nich, podobne ako samotný Matúš, boli považovaní za hriešnikov, pretože spolupracovali s Rímskou ríšou. Preto „keď potom Ježiš sedel v dome za stolom, prišli mnohí mýtnici a hriešnici a stolovali s ním a s jeho učeníkmi. Keď to videli farizeji, hovorili jeho učeníkom: *Prečo váš učiteľ jedáva s mýtnikmi a hriešnikmi?* On to začul a povedal:

*Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí.
Chodte a naučte sa, čo to znamená:
,Milosrdenstvo chcem, a nie obeť.
Neprišiel som volať spravodlivých, ale
hriešnikov“ (Mt 9, 10-13).*

Ten, kto sa považuje za spravodlivého, si zatvára dvere k Bohu. Na druhej strane ten, kto sa uznáva za hriešnika, umožňuje Kristovi, aby sa k nemu priblížil a uzdravil ho. Nežiada od nás bezúhonný a bezchybný život, ale skrúsené a pokorné srdce: to je najlepšia obeta, ktorú mu môžeme priniesť (porov. Ž 51, 19). „Sme úbohé hlinené nádoby: krehké, rozbitné. Boh nás však stvoril, aby nás naplnil svojím šťastím, a to navždy. A teraz, keď sme na zemi, dáva nám svoju radosť, aby sme ju mohli odovzdávať všetkým“^[6]. Môžeme prosiť našu nebeskú Matku, aby nám pomohla zakúsiť v našom živote uzdravujúcu silu Božieho milosrdenstva. Najmä pri spovedi a v Eucharistii dostávame

milosť, ktorá nás nabáda byť
svedkami Božej lásky k nám.

[1] Svätý Beda Ctihodný, *Homília* 21.

[2] *Ibid.*

[3] Svätý Josemaría, *List* 3, bod 9.

[4] František, *Audiencia*, 30-VIII-2017.

[5] *Ibid.*

[6] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, s. 286.
